
Olvasatok

BÁNYAI ÉVA

Átmenet és narratívák

A Fordulat elbeszélhetősége

A kortárs magyar prózairodalom egyik meghatározó vonulata az átmenet, a fordulat elbeszélhetősége, körülírhatósága alapján is elkülöníthető, s ebben meghatározó réteget képeznek azok a narratívák, amelyek a romániai 1989-es történelmi/társadalmi *Fordulat*, rendszerváltás nyelvi megképezésére vállalkoztak.¹ A diktatúra, a totalitárius rendszer és az azt követő átmeneti időszak kiváló „nyersanyagoknak” bizonyult, számos kitűnő, több (esetenként javított, átírt) kiadást is megért prózakötet látott napvilágot a kétezres évek közepétől.²

Az általam idesorolt műveket – természetesen – lehet értelmezni csak a poétikai mutatók figyelembevételével, ezen szövegek mégis egy olyan összefüggő korpuszt alkotnak, amely felkínálja a társadalmi, antropológiai, kulturális vonatkozások, viszonyok értelm(ezés)i hálóját is, amelyen keresztül egy geopoétikai rendszer formálódik meg. A referenciális szövegmarkerek, a geokulturális idiómák, a muzealizációs alakzatok révén egy olyan prózaegyüttes jön létre, amelynek kötetei egy *adott* térhez kötődnek, az átmenetben, a köztességben megmutató térvizonyok és viszonyterek konstrukcióihoz kapcsolódnak. „Az átmenet egyszerre idézi fel [...] a térbeliség koordináta-rendszerét, hiszen az egyik leggyakrabban használt mozgást jelentő ige segítségével egy állapot-változtatást ír le, de ugyanakkor egy, az időbeliség dimenziója mentén kikristályosodó fogalom-családdhoz (»időleges«, »tranzitorikus«, »temporális«) is kapcsolódik, amely valamifajta rövid ideig tartó, ideiglenes kulturális/társadalmi állapotra reflektál.”³

¹ Ezen írás kereteit meghaladná, ha a magyar nyelvű prózai alkotásokat összevetnénk a kiváló filmeket létrehozó romániai mozgóképes újhullámmal, amely szintén a romániai rendszerváltást, az úgynevezett „Aranykort” (Epoca de aur) és az azt követő átmenetet viszi színre/képre. A jövőbeli komparatív elemzés egy újabb állomása lesz a „Fordulat-próza” nevet viselő projektemnek.

² Például (és a teljesség igénye nélkül): TOMPA ANDREA: *A hóhér háza*, DRAGOMÁN GYÖRGY: *A fehér király, Máglya*, LÁNG ZSOLT: *Bestiárium Transylvaniae IV. A föld állatai*, PAPP SÁNDOR ZSIGMOND: *Az éjfélete bozót, Semmi kis életek*, VIDA GÁBOR: *Fakusz három magányossága, Nem szabad és nem királyi*, DEMÉNY PÉTER: *Visszaforgatás*, JÓZSA MÁRTA: *Amíg a nagymami megkerül*, SZABÓ RÓBERT CSABA: *Temetés este tízkor, Alakváltók*, VINCZE FERENC: *Desertum*.

³ SZÍJÁRTÓ ZSOLT: *Az átmenetiség jelentősége – közelítések egy elmosódott fogalomhoz = Médiumok, történetek, használatok – Ünnepi tanulmánykötet a 60 éves Szajbély Mihály tiszteletére*. Szerk. Pusztai Bertalan. Szeged, Szegedi Tudományegyetem Kommunikáció és Médiatudományi Tanszék, 2012, 327.

Az e csoportba tartozó prózaművek erős térképzettségi mutatókkal rendelkeznek, ugyanakkor meghatározó az idő-koordinátarendszer is: a viszonyítási pontot a romániai 1989-es események képezik, azokhoz viszonyítva és azok meghatározottságában érvényes a művek temporalitása.

Egy – a korábbi, „lejárta szavatosságú” Erdély-narratívákhoz viszonyítva – másságában is kiemelkedő prózavonulat hívja fel magára a figyelmet, amely markánsan elkülönül egyrészt az évtizedek óta az irodalomra háritott ideológiai szerepvállalástól, a képviseleti irodalom röghözragadtságától, s mely másrészt az adott nyelvi, fikciós teret a folyamatos átmenet(ek), a(z interetnikai) köztesség, a másság relevanciája révén teremti meg.

„Az átmeneti szférák megragadása, a fordulatok elbeszélése, a változások tapasztalatilag feltáruló összefüggéseinek történetbe foglalása kiemelten gazdag prózavilágot hozhat létre”⁴ – hívja fel a figyelmet Faragó Kornélia az átmenetiséget vizsgáló írásában. „Az átmeneti mozgásokat ugyanis erőteljesen határozza meg az idők összefonódása, a tranzitorikus alakzatok sűrűsége, a keletkezés és elhalás egymásba áttűnő fenomenológiája. Az átmenet gazdagsága abból ered, hogy a múltban gyökerező mozzanatok mellett kapcsolatot teremt egy sor még megvalósulatlan vonatkozással, amelyek a prezentikus jelentésrendben értelmezik egymást, összeérnek, összeadódnak. A temporális effektusok egymásba hatolása akkor is lényeges, ha maga az átmenet a változás dimenzióiban létesülő jelen szerepét és fontosságát erősíti meg a gondolkodásban.”⁵ Ezen gondolatmenet végigkövethető a nyolcvankilences Fordulatot tematizáló prózakötetekben, ugyanis a legtöbb esetben a művek jelenidejére, a romániai/erdélyi nyolcvanas évekre rávetítődik az el- és kikerülhetetlen múlt, az egész huszadik század (esetenként az azt megelőző korszakok is), a tranzitorikus alakzatok meghatározó szerepet játszanak a regények, elbeszéléskötetek értelmezésekor.

Tompa Andrea második, javított kiadást is megért kitűnő regénye, *A hóhér háza*⁶ is azon prózaszövegek sorába tartozik – az újra- és átírás, a lezárhatatlan szövegképzés, az állandó átmenetiség és átmeneti állandóság mozzanatán túl –, amelyek a tér- és történelmi váltások átmenetében a tapasztalatváltást is bemutatják. A regény szövegkonstrukciós pillére a ’89 december végi események emlékezete, ez képezi a kerettörténetet, a művet záró fejezet pedig ’89 karácsonyát megidézve ágyazza be a fordulat-narratívát a felnőtté válás korszakjelölő momentumába. A regény ugyanakkor – Kolozsvár társadalmi, kulturális, történelmi váltásain és az elbeszélő családtörténetén keresztül – a múlt század panoramikusan panoptikuma. Alain Badiou-val szólva: az egész huszadik „század nem más, mint átmenet, a kü-

⁴ FARAGÓ KORNÉLIA: Átmeneti mozgások, keletkezések, változás-létesülések. (A magas intenzitású idő-terek elbeszélhetőségéről). In: BÁNYAI ÉVA (Szerk.): *Átmenetdiskurzusok*. Bukarest – Kolozsvár, RHT Kiadó – EME, 2015, 9–17.

⁵ Uo.

⁶ TOMPA ANDREA: *A hóhér háza. Történetek az Aranykorról*. Pozsony, Kalligram, 2010, ill. TOMPA ANDREA: *A hóhér háza*. Budapest, Libri, 2014.

szőb mozdíthatósága, de sohasem átlépése.”⁷ Tompa Andrea regénye is ezt példázza a huszadik századi körképével: a lezáratlanságot, a küszöbök folyamatos költöztetését, a vég nélküli átmenetet.

A közöttiség terében az egymással ellentétben álló folyamatok strukturálják az elmélkedést, s ez az impérium- és rendszerváltás leírásánál válik megragadhatóvá. Az átmenetnarratívák, kiváltképp a totalitárius rendszert megképező fordulatörténetek kedvelt, többször is alkalmazott formulája, hogy gyerek/kamasz narrátort mozgósít: a T. A. monogramú, vállaltan önélet-elbeszélő figuráját megképező kamaszlány nézőpontja konstruálja meg a regény emlékezetperspektíváját, ahogyan a család, a szűkebb és tágabb társadalom narratívája a múlt függvényében, az állandó átmenetek ideiglenes rögzüléseiben és váltakozó mozgásaiban, a történelem olykor megfejthetetlen változataiban és változásaiban alakul.

Az egyes szám harmadik személyű elbeszélő is átmenetben van, s mint a regények többségében, itt is kiemelt szerepet kap a többrendbéli (társadalmi, nemi, etnikai) kisebbségi, gender-narrátori perspektíva. Kérdés, hogy miért kedvelik annyira a regényírók a gyerek/kamasz narrátorokat, főként, ha diktatúrát, elnyomó rendszert kell megeleveníteni? Maga a totalitárius rendszer is gyerekek nézi az alattvalóit, legalábbis nem veszi őket felnőtt számba, s a felnőttek is kvázi-gyerekként viszonyulnak a rendszerhez, a többség képtelen felnőni, szükségét érzi az irányításnak, ezért függőségi viszony alakul ki a rendszer és egyedei között.

„Az átmenet olyan értelemben gazdagabb jelentésszféra, mint a változás, hogy *irányjellegű* mozgásjelentéseiben intenzívebben működteti a cél képzetét. Egy olyan célét (átjárószerű jelentéseiben a másik oldal, a másik part elérésének a célját), amely mintha folytonosan kimozdulóban, eltűnőfélben lenne. A célképzet időközbeni elenyészése pedig elhúzódóvá, közép-kelet európai keretek között egyenesen normálissá értelmezi a köztességet, és szinte állandóvá teszi az átmenetiséget. Leginkább a célvesztés, az átmenetiség állandóságának érzete, a köztes idők állapotszerű lecövekelése az, ami általános letargiába fordíthatja a közérzetet. Az élményfolyamba beépülő jövőhorizont a beteljesülő remények, az akarások és az elhatározások révén dinamizálhatná a különböző mozgásmodelleket, az átmenetiség állandósulásával viszont éppen a statikus beállítódások, az elviselhetetlen »sehova se tartások« nyerne teret”⁸ – jelzi Faragó Kornélia, s megállapítása azért is fontos, mert a romániai rendszerváltást, a fordulatot megkonstruáló prózaszövegek általános jellemzője a kezdeti reflektált, az átmenetre utaló elbizonytalanodás: a nyugtalanító, félelemmel átítatott bizonytalanságból egy reménykeltő bizonytalanságba kerülnek az „eseményeket” *in medias res* megélő szereplők, a történet és elbeszélés feszültsége terében.

Láng Zsolt regénye, a *Bestiárium Transylvaniae* sorozat IV. kötete, *A föld állatai* – Tompa Andrea elbeszélőjéhez hasonlóan – egy 17-18 éves kamaszlány, Bori

⁷ ALAIN BADIOU: *A század*. Ford. Mihancsik Zsófia. Budapest, Typotex Kiadó, 2010, 51.

⁸ FARAGÓ: *I. m.*

nézőpontjából mutatja be a romániai fordulatot megelőző és követő időszakot. A regény terét ezúttal Szatmár városa képezi meg, amely a kolozsvárihoz hasonlóan a történelem rétegzettségében, heterotopikusan épül fel az elmúlt századok történelmi/társadalmi átmeneteiben, fordulataiban. Az erdélyi irodalmi anekdotákat, a köz- és magánszféra ki nem beszélt történeteit is magában foglaló fikciós mű az elbeszélés el- és kikerülhetetlenségét is példázza: ezek a narratívák az iskolai történetekbe ágyazódnak be, mintegy tanulságként, elrettentő példaként az „okuló nemzedékek” számára. Az iskola is egy kiemelt átmeneti tér, ugyanakkor a társadalmat mikro- és makro-szinten leképező rendszer, az átmenetnarratívák fontos és meghatározó helyszíne, a gyermeki gondolat-ébredés és a totalitárius társadalmakra érvényes tudathasadás első megtapasztalásának, a kettős látás/gondolkodás abszurdításának a tere, amelyet a kommunikáció ellehetetlenülése és az agresszió térnyerése jellemez.

Egy szintén ugyanebben az időszakban megjelent prózamű, Papp Sándor Zsigmond *Semmi kis életek*⁹ című, szintén javított, átdolgozott kiadást is megélt regénye a '89-es eseményeket egy külföldi tévéstáb forgatási jelenetével tolja az abszurd és a visszaforgathatatlan, elmesélhetetlen terébe, jelezve, hogy a történések ideje és az „elbeszélés”, az újramondás ideje közötti diszkrepancia feloldhatatlanná válik. A regény egy határ menti, köztességében megformált erdélyi város szűk terében, egy társasház társadalmi rétegzettségén keresztül mutatja meg a múlt századi romániai totalitárius rendszer mindennapjait, a félelem, bizonytalanság, kiszámíthatatlanság uralmát.

Demény Péter *Visszaforgatás*¹⁰ című regénye az előbb felsoroltakhoz képest – amelyek szinte egyszerre robbantak be az irodalmi/olvasói köztudatba – korábban jelent meg. Az erősen önéletrajzi ihletettséggű, szintén heterotopikusan felépített szöveg Kolozsvár átmeneti térváltásait, a totalitárius rendszer zárványait az egyéni és családtörténet révén mutatja be. Bár nem tartozik a regény fősodrába, de itt is – miként a korábban említett három regény mindegyikében – kiemelt szerepet kap a Szekuritáté világának megjelenítése. A romániai állambiztonság mindenhol jelen lévő, mindent mozgó és a háttérből irányító rendszere a rendszerváltást követően sem tűnt el, hanem az átmeneti időszakot saját struktúrájának átmentésére, a régi formákat használva épült be az átmeneti társadalomba. Ennek egyik eklatáns példája a fentebb említett *Semmi kis életek* című regény III. nagyfejezete, de idesorolható Szabó Róbert Csaba *Temetés este tízkor* című novelláskötetének egyik legjobb darabja, a *Lelkiismeretünk bekötőútjain*¹¹ című elbeszélés is, amely kiváló kór- és korképe a rendszerváltást követő átmeneti időszakoknak. Egy meg nem nevezett falu népét a húsz évvel korábban megélt forradalomkor meglincselt szekus „karosszérijára”, egy minduntalan, a semmiből megjelenő és száguldozó fekete Dacia tartja rettegésben. Az elhallgatások, szándékos elfeledé-

⁹ PAPP SÁNDOR ZSIGMOND: *Semmi kis életek*. Budapest, Libri, 2011.

¹⁰ DEMÉNY PÉTER: *Visszaforgatás*. Kolozsvár, Koinónia, 2006.

¹¹ SZABÓ RÓBERT CSABA: *Temetés este tízkor*. Csíkszereda, Bookart, 2011, 77.

sek, hazugságok világa kerekedik ki, ahogyan a megfoghatatlan, de mégis létező rém kísérti a falu lelkeit, örök, véget nem érő átmenetet képezve.

Dragomán György legutolsó regénye, a *Máglya*¹² is az átmenetnarratívák közé sorolható. Az árván maradt Emma történetén keresztül, egyes szám első személyű narráció révén veszünk tudomást a vagy egy bizonyos „forradalom” utáni állapotokról. A korábban említett regényekhez hasonlóan valamennyire nevelődési regény ez a prózamű is, ugyanis a tizenhárom éves kamaszlány a regény végére majdnem átlátja a rendszert – ami nem (lenne) kevés –, de ez nem azt jelenti, hogy mindent tud. És talán épp ez a regény egyik központi kérdése, hogy mi a tudás, a megértés, az igazság/hazugság viszonya, mit kezdhetnek és kezdenek a regényszereplők a viszonylagos szabadságukkal, a múlttal, az emlékeikkel, a közel- és táv múlttal, mennyire befolyásolják a tetteiket a régmúlt történései. A *Máglyában* is – Tompa Andrea és Láng Zsolt regényéhez hasonlóan – erős vonalat képvisel a holokauszt-téma, a zsidók deportálásának a borzalmi, s mindezek hatása az egyénre, az egyén későbbi cselekvéseire.

A *Máglyabeli* átmenetiséget nem csak a jelzett és kikövetkeztethető kronotopikus koordináták, hanem a regény egyik rétegét képező, olykor megkérdőjelezhető mágikus elemeket applikáló vonal biztosítja. A mű eleji kávézaccos jóslás révén létrejövő arcképzés aktusa a különböző hagyományrétegek, átfolyások, átmenetek szövegkonstruáló jellegét emeli ki a nagymama-anya-Emma arcvonalak egymásba folyó megképződése révén. Dragomán *Máglyája* az ún. mágikus realizmus megkérdőjelezése, s erre az utolsó oldalak történései, Emma alakváltozása, maturizálódása, tehát az átmenetiség kiemelése ad lehetőséget, amikor már cinikusan viszonyul a körülötte történetekhez, s legfőképp saját „mindentudásához”, miáltal a kétely és a képzelet nyer teret. Ez az aktus hitelesíti az amúgy kétségbe vonható mágikus alakzatok létét is, mivel a teljes regényszöveg Emma hangján szólal meg, az ő képzelet, az agyában lejátszódó mágikus történések formálódnak meg a fikció terében, fantáziavilágából rajzolódik ki a valóságosnak egy szimulákroma.

A prózaszövegek egy része családregény is, ami önmagában is az átmenetet példázza a különböző generációváltások révén. Korábbi írásaimban már említettem az ezen szövegekben fellelhető vándorló történeteket, vagyis olyan topikus elemeket, amelyek genealógiájának megfejtésére csak az Assmann-féle rituális, kommunikatív emlékezet¹³ (illetve a tapasztalati háló) ad megfejtést. Ezúttal a nagymamák szerepét emelném ki. Azon kívül, hogy több esetben a nagymamának jut a bölcs, családösszetartó és generációkon keresztül tartó konfliktusoldó (ugyanakkor konfliktust képező) szerep (még akkor is, ha egy idő után elvesznek és soha nem kerülnek meg),¹⁴ ők azok, akik tanúskodnak, az évszázad átmeneteinek tanú szerepét töltik be: akik átélték Trianont, majd jelen voltak Horthy kolozsvári bevonulásának ünnepségén, akik megtapasztalták a zsidótörvények

¹² DRAGOMÁN GYÖRGY: *Máglya*. Budapest, Magvető, 2014.

¹³ JAN ASSMANN: *A kulturális emlékezet*. Budapest, Atlantisz Könyvkiadó, 1999.

¹⁴ Ld. JÓZSA MÁRTA: *Amíg a nagymami megkerül*. Budapest, Noran, 2007.

alkalmazását, akik megszenvedték a totalitárius rendszert, s akik a legkevésbé hiszik el a változás lehetőségét, a potenciális rendszerváltást '89 karácsonyának eufórikus hangulatában. Tompa Andrea regényében két meghatározó, erős egyéniségű nagymama-figura szerepel,¹⁵ akik lényegében teljesen más, mégis hasonló utat jártak be a történelmi „nagyidők” által sújtott térben, akik életútját erősen befolyásolták a történelmi térváltások, az unoka bölcsőjénél hajolnak össze egy villanásnyi időre, hogy útjaik immár végérvényesen szétváljanak. Láng Zsolt regényében az egyetlen mondatfolyamba zsúfolt, posztforradalmi regényzáró epilógus szerepelteti a nagymamát, az eufória megkérdőjelezése és a testi elmúlás megtapasztalása hárul rá. Demény Péter regényében is a bölcs, megbocsátó, de sosem felejtő, a családi hagyományt továbbéltető szerep birtokosa a nagymama, a sokat megélt, látott, tapasztalt ős. Dragomán György *Máglyája* mozgósítja a leg-erősebben a nagymama szerepvállalását. Emma átmeneti térbe: árvaházba kerül a szülei halálos balesetének következtében, s innen viszi „haza” a nagymama, hogy felnőtt(ebb)é válva szerezzen tapasztalatot a rendszerváltást követő átmeneti periódus, a „forradalom” utáni próbára tevő időszakban.

A dédmamák-nagymamák-unokák ruhaviseletéhez kapcsolódik *A hóhér házának* egyik fejezete, az átmeneteket, fordulatokat, térváltásokat bemutató egyik kiemelkedő regény-rész különböző korok Hamlet-előadásainak megidézésével jeleníti meg a huszadik századi Kolozsvár térváltásait és történelmi fordulatait.

„Növeli a változás-elemzések hitelét, ha az eseményeknek a változatlanhoz való kötődését, az elbeszélői gyakorlatban betöltött jelentőségét, a karakteresen ellenszegülő mozzanatok is megragadja, mint amilyenek például, a hivatalos elnevezéseket figyelmen kívül hagyó emlékezeti névörzések”¹⁶ – írja Faragó Kornélia, s a korábban felsorolt regényekben a nagymamák a legnagyobb rendszerellenállók, akik nem hajlandók tudomásul venni a név-, főleg az utcanév-változtatásokat, a térváltások legeklatánsabb jelzéseit.

A megnevezés viszonyai (melyek korábbi értelmezéseim szerint a kortárs magyar próza több remekművében névtérképet eredményeznek) is fontos elemei a geokulturális narrációnak, de a név az általam vizsgált prózaszövegekben nem az állandóság, hanem a szimbolikus térfoglalás révén az átmenet, transzformáció, változékonyság (vagy az átmenet állandósulása), a permanens átalakulás mutatója. Több, az iróniát működtető példát lehet idesorolni a regényekből, amelyek révén a megidézett városterek rétegeiből megképzett várostérképet lehetne egymásra montírozni, ugyanis a látszólag hasonló szerkezetű terek folyamatos átalakulásban vannak. Ugyanide tartoznak egyes regényszereplők nevei is, a térelnevezéseken kívül a nagyapa neve is az identitás rögzíthetlenségét jelzi, ahogyan – Tompa Andrea regényében – egy évszázad folyamán Kühn Lászlóból Kun, Kohn, majd Vasile Kohn lesz, Demény Péter regényében Asztalos János

¹⁵ Az egyik nagymama figuráját bontja ki a *Fejtől s lábtól. Kettő orvos Erdélyben* című második Tompa-regény (2014).

¹⁶ FARAGÓ: *I. m.*

Ion Astaloşsa változik, Láng Zsoltnál a Víziből lett Vizi, Karikásból lett Caricaş „(ejtsd: karikás)”, Deákból lett Deacu „(ejtsd: deáku)”. Ez esetben – a történelmi, kulturális „háttérismeretek” hiányát a román nyelv (esetleges) nem ismerete is tetézi, ugyanis ezen nevek kiejtése, vagyis hangzása (nagyjából) azonos az eredeti névvel, de ezt az értelmezést a magyar grammatika szerinti „olvasás” nem biztosítja.¹⁷ Ezek az átmeneti nevek¹⁸ nemcsak megneveznek, hanem asszociációs tereket mozgatnak, relációkat hoznak létre, nem nemzeti azonosságot, hanem geokulturális narrációt teremtenek meg. Mert a geokulturálisan összetartozó térségek bizonyos nevek rögzítését soha sem tudják elérni, s itt most nem csak Bodor Ádám *Sinistra* körzetbeli álneveire gondolok, ahol az identifikáció lehetősége már a regény elején megkérdőjeleződik azáltal, hogy mindenkinek a hatalomtól kapott álneve van, a hatalmat képviselőknél is változik a neve (olykor indokolatlanul és megtévesztően), hanem a toponimák is, a személy- és utcanevéken kívül a helynevek is többszörös névcserén esnek át az évtizedek, -századok alatt. A névváltás, a kettős vagy többes névhasználat problémaköre is erősíti a határidentitás jelenlétét, az identitás rögzíthetetlenségét, megfoghatatlanságát.

A felsorolt prózakötetek egy szűk, de kiemelkedő rétegét képezik az átmenetet, fordulatot megkonstruáló narratív vonulatnak. A komparatív vizsgálat arra adott lehetőséget, hogy az átmenetnarratívák műfajalkotó sajátosságait, a váltásmechanizmusok rendszeralakzatait is megfigyelés alá vonjuk.

¹⁷ Ezért is „segít” a Láng-szöveg a zárójelbe tett utasításokkal. A regényszöveget mindvégig meghatározó irónia és paródia egyik veretes helye: a szövegutasítás szerint a kiejthetetlen *dák* (Kiemelés tőlem, B. É.) mondatot „ejtsd tetszés szerint”.

¹⁸ Demény regényében tematizálódik, hogy egy potenciális újabb impériumváltás következtében Ion Astaloş ismét Asztalos Jánosná válna.